

“ฆ่าปีศาจสำเร็จแล้ว
สบายใจได้เสียที”

母
と
い
う
呪
縛
娘
と
い
う
牢
獄

อายะ ไชโตะ เขียน
วิลาสินี ลาโรวาก แปลา

DAIFUKU

คำสาปแม่
ทรงขึงลูก

母という呪縛 娘という牢獄

อายะ ไชโตะ เปียน
วิลาสินี สาโรวาท แปล

คำนิยม

แม่คือผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูเราอย่างดีที่สุดในโลกจริงๆ หรือ?

เมื่อแม่คนหนึ่ง... รักลูกอย่างสุดหัวใจ แต่มีอคติและความคาดหวังสูงเกินไป ละเมิดการศึกษาของลูก ต้องการลูกให้ประสบความสำเร็จตามความปรารถนาของตัวเอง โดยไม่คำนึงถึงความสุขหรือขีดความสามารถที่ลูกมี

ลูกพ่าย แม่กลัวเสียหน้า คอยเปรียบเทียบลูกกับผู้อื่นอยู่เสมอ จู้จี้จุกจิก และควบคุมชีวิตทุกด้าน ทำให้ขาดอิสระและความมั่นใจ ไม่ยอมรับความผิดพลาดของลูก มีหน้าซำยังลงโทษลูกอย่างรุนแรงเมื่อไม่ได้ตั้งใจ

เขาผู้ที่พยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้แม่พอใจ แต่ก็ไม่เคยดีพอ รู้สึกไร้ค่าและไม่เป็นที่รักเมื่อแม่ไม่ยอมรับตัวตนของเขา

ความกดดัน... จากความคาดหวังของแม่ทำร้ายจิตใจและชีวิต จนในที่สุดจึงตัดสินใจที่จะหลบหนีจากกรงที่คอยกักขังชีวิตของเขาเอาไว้ คือแม่ต้องหายไปจากโลกใบนี้ ผ่านบุพการีเพื่อแก้แค้นให้ตนเองหลุดพ้นจากพันธนาการ

คดีจริงที่โด่งดังในประเทศญี่ปุ่น ภาพสะท้อนความสัมพันธ์อันสั่นคลอนและความมั่นคงด้านจิตใจของคนในครอบครัว

แต่เมื่อพินิจเรื่องราวอย่างละเอียดแล้ว เราจะเห็นว่าทุกปัญหาแก้ไขได้เสมอ อย่างการมีคนกลางหรือกัลยาณมิตรเชื่อมต่อกับความคิดของคนสองวัยและปรับความรักที่เกินพอดี ลดความกดดัน ความคาดหวัง อีกทั้งปกป้อง สนับสนุน แนะนำแนวทางให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม

ตั้งครีส์ลิกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นนำคำสาปแม่ กรงขังลูก หนังสือที่เล่าคดีฆาตกรรมของคนในครอบครัวมาตีพิมพ์เป็นฉบับภาษาไทย เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้สมาชิกในครอบครัวได้กลับมาทบทวนตัวเอง ว่าความคาดหวังของผู้ใหญ่นั้นสร้างบาดแผลให้ลูกหรือไม่ ความสามารถในการยืนยันและยืนหยัดความต้องการของตนเอง ได้รับการบ่มเพาะในครอบครัวหรือไม่

ตั้งขอให้อ่านทุกท่านมีความหวังและกำลังใจที่จะสร้างครอบครัวอบอุ่น แน่นแฟ้น และมีอิสระในการเลือกเส้นทางชีวิตของตนเองได้

หมอดังค์ มรรคพร

เจ้าของช่อง YouTube : Tang Makkaporn

คำนิยม

เมื่อความรัก และความคาดหวังจากแม่ ผันแปรเป็น “คำสาป” เปลี่ยนลูกสาวให้กลายเป็น “ฆาตกร”

หนังสือสารคดี “คำสาปแม่ กรงขังลูก” ที่บันทึกเรื่องราวจากโศกนาฏกรรมอันน่าเศร้าที่เกิดขึ้นจริงจากแดนอาทิตย์อุทัย เมื่อ อาการิ (นามสมมุติ) ลูกสาวลงมือสังหารแม่บังเกิดเกล้าของตนเอง หลังจากถูกคุณแม่เลี้ยงดูด้วยการขู่เข็ญบังคับจิตใจ บงการเส้นทางชีวิตให้สอบเข้าคณะแพทย์ซึ่งไม่ใช่ความฝันที่อาการิตั้งใจ และมองว่าเป็นเป้าหมายที่ไกลเกินกว่าที่ตัวเธอจะทำได้

ตลอดระยะเวลา 9 ปีติดต่อกัน ที่อาการิ เธอต้องใช้ชีวิตภายใต้คำสาปความคาดหวังของคุณแม่

ทุกช่วงเวลาของลมหายใจเข้าออกของอาการิ ไม่มีแม่เลี้ยงวินาทีที่เธอจะได้เป็นตัวของตัวเอง ไม่มีเรื่องแม่เคยเลี้ยงดูความเป็นส่วนตัวในชีวิตที่แม่ของเธอจะไม่คิดเข้ามาก้าวร้าวบงการให้เป็นไปตามดั่งใจแม่ ไม่มีอิสรภาพให้ใช้ ไม่มีแม่การอนุญาตให้ลูกสาวคนนี้มีคามฝัน ไม่มีกระทั่งทางหนีรอด ความกดดันบีบคั้นมันผลักดันให้อาการิจนตรอกถึงทางตัน จนเธอตัดสินใจตัดสินใจดิ่งลงเหวอันมืดมิดไร้กันบังพร้อมตราบาปว่าเธอคือ “ฆาตกรที่ฆ่าแม่ตัวเอง”

หลังจากได้อ่านเรื่องราวของอาการิ หนึ่งสิ่งที่ผมตกผลึกได้ก็คือ “คงไม่มีใครสามารถทำร้ายเราให้เจ็บปวด ได้เท่ากับคนในครอบครัว และคงไม่มีความรุนแรงใดที่น่ากลัวเท่ากับความรุนแรงที่ถูกขบเคลือบไว้ด้วยความรัก และความคาดหวัง”

และเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่าเหล่าลูกหลานผู้ถูกเลี้ยงดูในวัฒนธรรมทางเอเชียที่ต้องเติบโตมาโดยแบกรับความคาดหวังของพ่อแม่ไว้ แล้วได้อ่านเรื่องราวของ อาการิ ในหนังสือ “คำสาปแม่ กรงขังลูก” เล่มนี้ จะสามารถสัมผัสและเข้าใจถึงความกดดัน และความเจ็บปวดของคนคนหนึ่ง ว่ามันหนักอึ้งเต็มสองป่าและทำให้คนคนหนึ่งเหนื่อยล้าได้มากเพียงใด

อุทาหรณ์จากเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ จะทำให้เราได้เห็นถึงนิยามใหม่ๆ ของ “ความรุนแรง” ที่แฝงเร้นอยู่ภายใต้ความกดดัน ความคาดหวัง และได้เห็นวาทะกรรมอันน่าเศร้า ที่เกิดขึ้นในครอบครัวของ อากาจิ คงไม่เกิดขึ้นเลย หากเพียงหน่วยเล็กที่สุดของสังคมอย่าง “ครอบครัว” สามารถเป็นสถานที่ซึ่งมอบความรัก ความอบอุ่น และเป็นที่พึ่งพิงให้แก่กันและกันได้โดยปราศจากเงื่อนไขความคาดหวัง รวมถึงเพียงแค่มิใครยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ และปลอมโยนผู้เป็นลูกว่า ไม่ว่าลูกจะเป็นเช่นไร เลือกลงในเส้นทางความฝันแบบไหน ตัวลูกนั้นก็ยังมีคุณค่าและจะยังมีพื้นที่ปลอดภัยในครอบครัวอยู่เสมอ

สุดท้ายนี้ผมเชื่อว่า การเฝ้าดูสายสัมพันธ์ที่เจ็บปวดในครอบครัวของสองแม่ลูกผ่านการอ่าน “คำสาปแม่ กรงขังลูก” จะเสมือนเป็นเครื่องกระตุ้นเตือนใจให้ลูกคิด ทั้งคุณพ่อคุณแม่ในปัจจุบัน หรือในฐานะลูกคนหนึ่งซึ่งอาจกลายเป็นว่าคุณพ่อคุณแม่ในอนาคต จะไม่ทำให้เราผิดหวังพลั้งเผลอให้ความรัก ความคาดหวัง ของเราแปรเปลี่ยนเป็น “คำสาป” กลับมาทำร้ายลูกผู้เปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจของเรา

ฟาโรห์

เจ้าของช่อง YouTube : The Common Thread

จากใจสำนักพิมพ์

“คำสาปแม่ กรงขังลูก” เล่มที่อยู่ในมือผู้อ่านนี้ เป็นดังกระจกสะท้อนใจคนในครอบครัว นี่คือการตีใจจริงของแม่ลูกที่เป็นข่าวใหญ่บนเกาะญี่ปุ่นในปี 2018

คดีฆาตกรรมสุดสลดหดหู่เป็นบทเรียนชีวิตให้ผู้เป็นพ่อแม่และลูกได้กลับมาทบทวนเรื่องความรัก ความคาดหวัง ความหวังดี ที่อยากให้ลูกเป็นคนแบบที่พ่อแม่ต้องการ จนลูกต้องสูญเสียความสุข สูญสิ้นความฝันในชีวิตไปอย่างที่ไม่คิดว่าจะก่อให้เกิดผลกระทบจนกลืนเป็นแผลใจในระยะยาวกับทุกคน

เรื่องจริงยิ่งกว่านิยายฆาตกรรมในเล่มนี้ นักข่าวสังกัดสำนักข่าวใหญ่เป็นผู้เรียบเรียงจากการพูดคุยเมื่อขอเข้าเยี่ยมผู้เป็นลูกซึ่งอยู่ในเรือนจำรอการพิจารณาคดีของศาล และจดหมายหลายฉบับที่เขียนหลังจากนั้น ลูกสาวคือผู้ก่อคดีฆ่าหั่นศพแม่

อะไรเป็นเหตุให้ลูกทำเช่นนั้น อะไรเป็นเหตุให้แม่พินัยการลูก ออกคำสั่งในทุกเรื่อง ควบคุมทุกกระเปาะด้นี้ เมื่อผิดจากที่แม่สั่งไว้ก็ด่าทอ กดดัน จนรวดราว และลงทัณฑ์ลูกได้อย่างต่อเนื่องยาวนาน ถึงขั้นที่ลูกต้องลุกขึ้นมากำจัดแม่ออกจากชีวิตด้วยการฆาตกรรม จึงจะพ้นจากสภาพถูกทรมานทั้งกายและใจได้

ในเล่มนี้ได้รวบรวมเหตุปัจจัยไว้ครบถ้วน เราจะได้เข้าใจทั้งปัจจัยของชีวิตแม่และลูก รวมถึงการอุปการะจากยาย การละทิ้งไปของพ่อ และสภาพเศรษฐกิจสังคมตั้งแต่ครอบครัวนี้เริ่มต้นขึ้น จนถึงวินาทีที่ปิดฉากลงด้วยฆาตกรรม

ความคิดยึดติดบิดเบี้ยวของแม่ผู้ไม่ยอมเสียหน้า สิ่งที่เหมาะสมคือแม่ลูกอาจมีความบกพร่องทางสมองแบบที่สังเกตเห็นได้ยาก สิ่งที่สะท้อนชัดจากเรื่องราวคือแม่ไม่มีความสามารถรับรู้ความรู้สึกของคนอื่นได้ ทั้งพ่อและลูกที่อยู่ใกล้ชิดจึงรับผลกระทบใหญ่หลวง

สำนักพิมพ์ไผ่ฟูกุหวังใจยิ่งว่า เรื่องราวอันเจ็บปวดที่คุณอากริแบ่งปันให้เราได้รับรู้นี้ จะเป็นแรงใจให้ผู้อ่านชาวไทยรินความรัก สานความอบอุ่นในครอบครัวให้เหนียวแน่น อีกทั้งยังมีอิสระทางความคิดและการเลือกสิ่งต่างๆ ในชีวิตด้วยตัวเอง

สำนักพิมพ์ไผ่ฟูกุ

จากใจผู้แปล

ก่อนอื่นผู้แปลต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์ที่ให้ความไว้วางใจและโอกาสทำงานแปลงานเขียนเล่มนี้ เมื่อตอนที่สำนักพิมพ์ติดต่อมา ก็รู้สึกว่าเป็นงานที่ทำทนาย เพราะเนื้อหาในเล่มเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและเป็นข่าวโด่งดังไปทั่วญี่ปุ่นในขณะนั้น

คดีนี้เป็นคดีที่สะท้อนปัญหาสังคมปัญหาหนึ่งของญี่ปุ่น ที่พ่อแม่ให้ความสำคัญกับการศึกษาของลูกซึ่งบางครั้งก็มากเกินไป ด้วยความอยากให้ลูกได้ดีก็บังคับ ชูเชิญ ต่ำว่าด้วยถ้อยคำรุนแรง หรือถึงขั้นลงไม้ลงมือทำร้ายร่างกาย จนส่งผลกระทบต่อสภาพร่างกายและจิตใจของลูก และในกรณีนี้ก็จบลงด้วยโศกนาฏกรรมที่ไม่มีใครคาดคิดและไม่อยากให้เกิดขึ้น

ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เหตุการณ์ในหนังสือเล่มนี้จะเป็นอุทาหรณ์ให้กับครอบครัวผู้อ่าน ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ หรือว่าตัวลูกเอง การใช้คำพูด การกระทำ บางครั้งมันอาจทำร้ายจิตใจกันและกันได้ คงจะดีหากหนังสือแปลเล่มนี้จะช่วยให้ผู้อ่านได้ขบคิด ย้อนมองตัวเอง และหาทางออกร่วมกันในครอบครัว

ในการแปลงานเขียนชิ้นนี้ นอกจากผู้แปลต้องหาข้อมูลข่าว ศึกษาข้อมูลด้านกฎหมายอาญา ขั้นตอนการสอบสวน ทำสำนวนส่งฟ้อง ข้อมูลระบบศาลที่มีความแตกต่างกันระหว่างของไทยและญี่ปุ่นแล้ว ผู้แปลยังได้รับความช่วยเหลือด้านข้อมูลทางการแพทย์จาก นพ.พลสันต์ สันธนพิพัฒน์กุล และข้อมูลด้านประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์จากคุณโยชิโกะ โคมาตะ อีกด้วย ผู้เขียนต้องขอแสดงความขอบคุณมา ณ ที่นี้ หากปราศจากความร่วมมือจากทั้ง 2 ท่านนี้แล้ว งานแปลเล่มนี้คงไม่สมบูรณ์ขึ้นมาได้

วิลาสินี สาโรบาท

บทนำ

วันแรกพบ

คำร้องขอเยี่ยมจาก “บุคคลทั่วไป”

หากมีคนแปลกหน้ามาขอเยี่ยม ผู้ต้องขังจะยอมพบไหม

23 ธันวาคม ปี 2020 ฉันเดินทางไปเรือนจำประจำจังหวัดโอซากะ ซึ่งเป็นที่คุมขังผู้ต้องหาคดีซึ่งยังตัดสินไม่ถึงที่สุด และต้องควบคุมตัวผู้ต้องหาไว้ก่อน คนที่ฉันอยากเข้าเยี่ยมเป็นผู้ต้องหาคดีฆ่าแม่ตัวเอง ซึ่งขณะนี้คืออยู่ในชั้นศาลจังหวัดโอซากะ

หากมีผู้ประสงค์เข้าเยี่ยมจำนวนมาก ทางเรือนจำจะให้เข้าเยี่ยมเรียงลำดับจากคนมาก่อน ฉันจึงต้องมาแต่เช้า ฉันเดินทางมาถึงเวลา 08 : 45 น. ตรงเข้าไปที่อาคารสำเร็จรูปด้านซ้ายของทางเข้าเรือนจำ และแจ้งเจ้าหน้าที่ว่าต้องการเยี่ยมผู้ต้องขัง

“คุณชื่ออะไรคะ บุคคลทั่วไปใช่ไหมคะ กรุณาเก็บสัมภาระในล็อกเกอร์ด้านหลังด้วยค่ะ”

เจ้าหน้าที่หญิงซึ่งใส่เฟซชีลด์มองหน้าฉันผ่านหน้าต่างบานเล็ก พलयีนกุญแจล็อกเกอร์ให้ ป้ายห้อยกุญแจมีสติ๊กเกอร์รูปดอกทิวลิปสัญลักษณ์ของกระทรวงยุติธรรมติดอยู่

ล็อกเกอร์มี 2 ขนาด คือ ขนาดใหญ่กับขนาดเล็ก ขนาดเล็กมีขนาด

เท่ากับล็อกเกอร์เก็บของมีค่าในโรงอาบน้ำสาธารณะ ซึ่งก็เพียงพอที่จะเก็บ
สมาร์ทโฟน 2 เครื่อง ทั้งเครื่องส่วนตัวและเครื่องของบริษัท

ภายในเรือนจำไม่อนุญาตให้นำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เข้าไป ดังนั้น
หลังจากล็อกประตูล็อกเกอร์แล้ว ฉันต้องเดินผ่านประตูตรวจจับโลหะด้วย
จุดนี้มีเจ้าหน้าที่อีกคน เขาใช้เครื่องสแกนโลหะรูปทรงเหมือนโดนต์สแกน
แขนสองข้าง ด้านหน้าและหลังลำตัวฉัน

หลังจากสแกนเสร็จแล้ว ฉันก็เดินไปที่ห้องพักคอยตามป้ายที่เขียน
ว่า “บุคคลทั่วไป” การเยี่ยมผู้ต้องหาไม่ว่าใครก็ยื่นเรื่องขอได้ แต่ทางเข้า
ของบุคคลที่จะมา “เยี่ยมทั่วไป” เช่น คนรู้จักหรือครอบครัวผู้ต้องขัง เป็น
คนละทางกับทนายความที่มา “เยี่ยมเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับสำนวนคดี”

ในห้องพักคอย มีคนมาขอเยี่ยมผู้ต้องขังนั่งห่างๆ กันอยู่ตรงโซฟา
แข็งๆ สีฟ้า หนึ่งในนั้นเป็นชายวัยกลางคนสวมเสื้อสเวตเตอร์สีเทา นั่งหลัง
งออ่านหนังสือพิมพ์กีฬาอยู่

คราวนี้ถึงตอนกรอกข้อมูลขอเยี่ยมจริงๆ แล้ว

ฉันหยิบใบคำร้องขอเยี่ยมตรงเคาน์เตอร์กรอกคำร้องมาใบหนึ่ง ระบุ
ลงไปในเรื่องความสัมพันธ์กับผู้ต้องหาในใบคำร้องนั้นว่า “บุคคลทั่วไป”
ฉันไม่ได้เป็นทั้งญาติและไม่ได้เกี่ยวข้องกับทางคดีใดๆ กับผู้ต้องขัง เป็นแค่
นักข่าวธรรมดาๆ คนหนึ่ง จึงไม่มีคำอื่นใดจะเหมาะไปกว่าคำว่า “บุคคล
ทั่วไป” อีกแล้ว เธอจะยอมพบฉันไหมนะ ฉันคาดหวังอะไรมากไปหรือเปล่า

ตรงเคาน์เตอร์ต้อนรับมีฉากกั้นเพื่อบังเจ้าหน้าที่ที่อยู่ด้านใน จึงเห็น
แค่มือขยับอยู่ตรงช่องว่างได้ฉากกั้น

“มาเยี่ยมคนเดียวคะ”

พูดแล้วฉันก็ยื่นใบคำร้องเข้าไปได้ฉากกั้นนั้น

“ครับ รอสักครู่ครับ”

เจ้าหน้าที่พูดพลางยื่นป้ายหมายเลขรูปวงรีสีส้มออกมา

ปกติหากเป็นช่วงปลายปีหรือก่อนหน้าวันหยุดนักขัตฤกษ์จะมีคน

ขอเยี่ยมเป็นจำนวนมาก ค่อนข้างสับสนวุ่นวาย แต่วันนี้แม้จะเป็นปลายเดือนธันวาคมแต่ก็เป็นวันพุธจึงค่อนข้างโล่งกว่าปกติ

ถึงแม้จะแค่นี้ก็ยาก แต่ช่วงเวลารอคำตอบว่าจะถูกปฏิเสธหรือไม่ นั้นช่างยาวนานเหลือเกิน สมาร์ทโฟนก็เก็บไว้ในล็อกเกอร์แล้ว คนจะคุยด้วยก็ไม่มี มีเพียงช่วงเวลาแห่งความตึงเครียดที่ยังคงดำเนินต่อไป

แม้จะมีคนต้องการขอเยี่ยม แต่ผู้ต้องขังก็มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธ ไม่ค่อยมีใครยอมพบคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนดังนั้นส่วนใหญ่พอมีเสียงประกาศเรียก “หมายเลข...ขอเชิญที่เคาน์เตอร์ต้อนรับครับ” เจ้าหน้าที่ก็มักจะแจ้งว่า “ผู้ต้องขังปฏิเสธครับ ขอโทษด้วยครับ”

แต่วันนี้ไม่เป็นเช่นนั้น

“หมายเลข 6 ขอเชิญที่ห้องเยี่ยมหมายเลข 12 ครับ”

เธอยอมให้ฉันเข้าเยี่ยม...

สนทนาชวนเปิดใจ

ช่วงนี้จำนวนผู้ติดเชื้อโควิด 19 เพิ่มขึ้นทำสถิติใหม่ทุกวัน ในเรือนจำจึงจำกัดเวลาเข้าเยี่ยมแค่ 15 นาที ช่วงที่มีคนเข้าเยี่ยมมาก บางครั้งก็เหลือเพียง 10 นาที แต่วันนี้เยี่ยมได้ 15 นาที

ฉันเจอห้องที่มีป้ายเลข “12” ตรงสุดทางเดินที่มีห้องเยี่ยมเรียงกัน พอถึงลูกบิดและเปิดประตูดมของเข้าไป ก็พบว่าด้านในเป็นห้องเดี่ยวค่อนข้างมืด ขนาดประมาณ 1-2 เสื่อ¹ มีเก้าอี้พับขึ้นสนิม 2 ตัววางอยู่ตรงกำแพงหน้าเก้าอี้มันติดแผ่นอะคริลิกใสไว้ระดับเดียวกับใบหน้า แผ่นอะคริลิกนี้เจาะรูเล็กๆ แบบกระจายรัศมีจากจุดศูนย์กลางไว้ด้วย

พอนั่งลง เก้าอี้ก็ส่งเสียงลั่นเอี๊ยดอ๊าด

ยังไม่ทันถึง 1 นาที ประตูด้านตรงข้ามกับแผ่นอะคริลิกนั้นก็เปิดออก

¹ ขนาด 1 เสื่อ (เสื่อทาทามิของญี่ปุ่น) เท่ากับ 1.62 ตารางเมตร

คนสวมชุดเครื่องแบบสีน้ำเงิน ตามด้วยคนใส่เสื้อู้ดลายดอกไม้เล็กๆ และปิดท้ายด้วยคนสวมชุดเครื่องแบบสีน้ำเงินก็เดินเสียงดังเข้ามาในห้อง ผู้หญิงใส่เสื้อู้ดมองมาทางฉันแล้วโค้งทักทาย ทั้งสามคนนั่งลงตรง ผังตรงข้ามกับฉากอะคริลิก

ทากาซากิ อากาชิ (ชื่อสมมติ) อายุ 34 ปี สวมแว่นกรอบดำ มัดผมสีดำ เป็นหางม้าระดับเดียวกับตึงหู

“เวลาเยี่ยม 15 นาทีค่ะ ต่อเวลาไม่ได้ ใกล้หมดเวลาแล้วจะแจ้งให้ทราบอีกครั้ง”

เจ้าหน้าที่ว่าแล้วกดปุ่มจับเวลาที่ติดอยู่ข้างกำแพง เครื่องส่งเสียงดัง “ปิด”

“ขอโทษด้วยนะคะที่มาโดยไม่แจ้งคุณให้ทราบล่วงหน้า ฉันชื่อไซโต เป็นนักข่าวจากสำนักข่าวเคียวโดคะะ”

“อ้อ ค่ะ”

“ฉันทำข่าวเกี่ยวกับคดีต่างๆ ที่ขึ้นศาลจังหวัดโอซากะ แล้วก็ได้เข้าฟัง การพิจารณาคดีของคุณทากาซากิในศาลด้วยนะคะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ขอบคุณที่มาร่วมวันนี้คะ”

“ฉันได้เห็นเอกสารที่แถลงในศาลอุทธรณ์ ก็เลยอยากมาถามคุณ เกี่ยวกับเรื่องนี้หน่อยนะคะ”

อากาชิเบิกตาโพลง

“คุณอ่านด้วยหรือคะ”

หน้ากากผ้าที่ปิดบังใบหน้าไปครึ่งหนึ่งทำให้การแสดงออกทางแวตาดเด่นชัดกว่าปกติ พอฉันถามเรื่องการใช้ชีวิตทั่วไปในเรือนจำ อากาชิก็เล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟังไม่หยุด ประหนึ่งวันๆ ไม่ได้คุยกับใครเลย

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่พ่อของเธอให้ถุงทรายร้อนไว้กันหนาว หรืออาหารจานโปรดในเรือนจำคือข้าวแกงกะหรี่...

“อีก 1 นาทีค่ะ”

เผลอแป๊บเดียวก็จะหมดเวลาแล้ว

“ต้องขอโทษด้วยที่มารบกวนโดยไม่บอกกล่าวก่อนนะคะ ไม่ทราบว่าจะมาหาอีกได้ไหมคะ”

“อะ...เอ่อ ถ้ามาคราวหน้า รบกวนช่วยเขียนจดหมายหรือโทรเลขแจ้งล่วงหน้าได้ไหมคะ แล้วก็ช่วยเขียนคำถามคร่าวๆ”

ปื๊ดๆๆ

เสียงแหลมสูงของเครื่องจับเวลาดังกลบคำพูดของอาการิไปสิ้น

เจ้าหน้าที่ทั้งสองลุกพรีบ เดินไปเปิดประตูด้านหลังและเร่งให้อาการิออกจากห้อง สรุพบว่าวันนี้ได้คุยกันสบายๆ เหมือนเป็นการชวนเปิดใจเท่านั้น อาการิก็มึนศีรษะให้อย่างสุภาพก่อนออกจากห้องไป

อยากหลุดพ้นจากพันธนาการของแม่

ประมาณ 1 เดือนก่อน อาการิเขียนจดหมายเปิดผนึกมาหาชั้นผ่านทางทนายคุโรดะ เคซุเกะ ฉันอ่านแล้วสะดุดตรงข้อความหนึ่งที่ว่า “อยากหลุดพ้นจากพันธนาการของแม่”

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ประจำจังหวัดโอซากะ

ในเรือนจำ ฉันต้องอยู่ร่วมกับผู้ต้องขังหลายคน บางคนเป็น “แม่” บางคนก็อ่อนกว่า บางคนก็อายุเท่ากัน บางคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกับแม่ของฉัน

ฉันเคยถามพวกเขาว่ารู้สึกอย่างไรที่ต้องอยู่ห่างจากลูก แล้วก็ย้อนถามตัวเองว่าแล้วแม่ฉันล่ะ รู้สึกกับฉันอย่างไร

(แม่ของฉัน) คงจะคิดว่าทุกๆ ที่หุ้มเทให้ทุกอย่างเพราะคิดว่ามันดีกับลูก แต่ลูกกลับทำให้ผิดหวังมาตลอด ก็คงรู้สึกสิ้นหวัง ไม่เชื่อใจ เพราะแบบนี้สินะแม่จึงอารมณ์เสีย จนเฉีวตตลอดเวลา

แต่ด้วยความอยากหนีไปให้พ้นจากพันธนาการของแม่ ฉันจึงทำเรื่องเลวร้ายเช่นนี้

ในวันพิพากษาศาลอุทธรณ์ ฉันตอบคำถามทนายไปว่าตอนนี้ฉันอยู่ได้เพราะความรู้ที่ได้จากการเคี้ยวข้าวอย่างหนัก และการอบรมสังฆอนที่เข้มงวดของแม่

แม่ไม่มีทางให้อภัยกับสิ่งที่ฉันทำลงไป ถึงกระนั้น ฉันก็จะใช้ชีวิตในทุกวันที่เหลืออยู่ขอขมาแม่ตลอดไป

แม่คะ หนูขอโทษ

ทากาซากิ อาการิ

24 ธันวาคม ปี 2020

ไม่ว่าจะเป็นบุคลิก ท่าทาง หรือการใช้คำพูดของอาการิในเรื่องจำคิดไม่ถึงเลยว่าเธอต้องโทษฐาน “ฆ่าคนตาย”

หลังจากที่ได้พบกันครั้งนั้น ฉันเข้าเยี่ยมอาการิอีก 7 ครั้ง ได้เขียนจดหมายโต้ตอบกัน และถ่ายทอดความรู้สึกของเธอออกมาเป็นบทความ บทความที่เผยแพร่ออกไปได้รับเสียงตอบรับอย่างท่วมท้นเกินคาด ยิ่งไปกว่านั้น เสียงตอบรับเหล่านั้นยังแสดงความเห็นใจอาการิเป็นส่วนใหญ่อีกด้วย เมื่อได้รับเสียงตอบรับดังกล่าว ฉันก็รู้สึกได้ว่ายังมีพ่อแม่อีกมากมายที่เข้มงวดสุดๆ เพื่อให้ลูกได้เข้าเรียนในโรงเรียนต่างๆ ให้เหนือกว่าคนอื่นบ้างก็ยังดี และมีเด็กอีกหลายคนที่เคยผ่านประสบการณ์นั้น หรือกำลังถูกบังคับเคี้ยวข้าวให้เรียนหรือทำอาชีพที่ตัวเองไม่ได้อยากทำ

อาการิฆ่าทาเอโกะ (ชื่อสมมติ) แม่ของเธอหลังจากใช้ชีวิตร่วมกันมากกว่า 30 ปี ในชั้นศาล เธอเองก็ชอบคุณ “การอบรมสังฆอน” ของแม่ แม้เธอจะพยายามสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์และสอบไม่เคยติดมาตลอด 9 ปี แต่ความจริงแล้ว เธอบอกว่า เธอชอบอ่านหนังสือหรือเขียนเรื่องราวต่างๆ มากกว่าจะชอบวิชาสายวิทยาศาสตร์ เธอมีกระตังนามปากกาและเคยลองแต่งนวนิยายด้วยซ้ำ

แน่นอน เธอเขียนจดหมายจากเรือนจำด้วยลายมือตัวเอง เนื้อความในจดหมายเขียนจากซ้ายไปขวา ตัวอักษรของอาการิซึ่งเขียนด้วยปากกา

ลูกชิ้นหัวเล็กขนาด 0.38-0.5 มม. มีความกลมมน “ปลายหาง” ยาวขึ้นทั้งทุกครั้งที่ไม่เคยเห็นเธอเขียนผิดหรือเขียนตกหล่นตรงไหนเลย คณิตที่ใช้ในจดหมายหรือคำตอบต้นฉบับ สำหรับคนอย่างฉันที่ชินกับการใช้คอมพิวเตอร์หรือสมาร์ทโฟน ก็ยังมีบางคำที่เห็นแล้วอ่านไม่ออก ไม่ต้องพูดถึงให้เขียนเองเลย เพราะไม่มีทางทำได้อยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น พอเปิดพจนานุกรมก็พบว่าเธอเขียนคณิจถูกหมดเสียด้วย

พอถามอาจารย์เรื่องนี้ เธอตอบว่า

“น่าจะมาจากคำสอนของแม่ที่ว่า

- ต้องเปิดพจนานุกรมภาษาญี่ปุ่นเสมอ เพื่อไม่ให้เขียนผิด
- ต้องอ่านซ้ำอีกรอบ หากเขียนผิดหรือเขียนตกหล่นตรงไหนก็ต้องแก้
- ต้องอ่านหนังสือพิมพ์ทุกวันและต้องอ่านหนังสืออย่างน้อยปีละ 100 เล่ม
- แม่บอกว่าถึงเนื้อหาที่เขียนจะดีแค่ไหน ถ้าเขียนผิดหรือเขียนตกหล่น เสน่ห์ของเนื้อความก็จะหายไป
- ถ้าจะให้ใครอ่านข้อเขียนที่ซับซ้อนของเจ้า แต่หากเราเขียนผิดหรือเขียนตกหล่น ก็จะเป็นการเสียมารยาท”

อัยการที่ดูแลคดีนี้ก็ชมอาจารย์เช่นกันว่า “ลายมือสวย” อัยการคนอื่นที่ต้องดูแลผู้ต้องหาเป็นประจำ หากได้เห็นลายมือของอาจารย์ก็คงประทับใจ แม้ผู้ต้องหาบางคนตายส่วนใหญ่จะเป็นพวกนักเลง แต่ในฐานะที่เป็นนักข่าวสายอาชญากรรมที่ต้องขึ้นโรงขึ้นศาลตลอด เท่าที่ได้สัมผัสพูดคุยกับผู้ต้องหา ก็พบว่ามีบางคนที่ดูเจี๊ยบๆ อ่อนโยนด้วยเช่นกัน

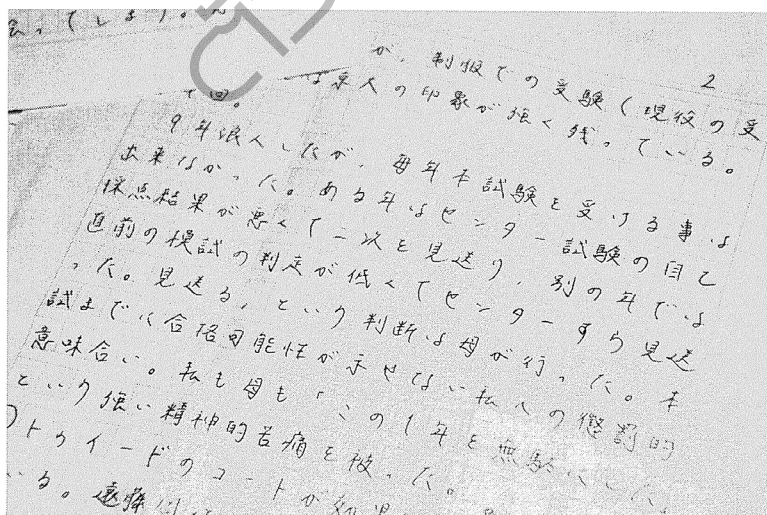
สาเหตุที่พ่อแม่ทุ่มเทเงินก้อนโตหรือเข้มงวดกับการเรียนของลูกจนเกินพอดี ก็เพราะต้องการให้ลูกมีชีวิตที่ดี มีเงินมีทองในอนาคต

สำหรับคนเป็นลูก แค่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เรียนอย่างเดียว ไม่ต้องปากกัดตีนถีบเนื่องจากไม่มีบ้าน ไม่มีเงินจะซื้ออาหารหรือเสื้อผ้า ก็นับว่าโชคที่ดีที่ได้มีครอบครัวในฝัน มีพ่อแม่ทุ่มเทเงินทองให้การศึกษาของลูกได้ แต่ก็มีลูกหลายคนที่ต้องทนฝืนระดับความรู้สึกของตัวเอง ระบายความรู้สึกอัดอั้นของตัวเองออกมาไม่ได้ คิดได้แต่เพียงว่า “ต้องทำตามความคาดหวังของพ่อแม่ให้ได้” อยู่ด้วย

ทำไมถึงต้องเกิดเรื่องน่าเศร้าแบบนี้ด้วยนะ

สำหรับตัวฉันเองแล้ว ฉันไม่รู้สึกเลยว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องไกลตัว มีหลายครอบครัวที่คิดว่าสิ่งที่พ่อแม่ทุ่มเทนั้น “ส่งผลดี” ต่อลูก แต่ความจริงแล้ว ต่างฝ่ายต่างอัดอั้นด้วยพันธะที่ผูกโยงกัน ถ้าจะบอกว่าคุณรู้สึกนี้ผลักดันให้คนเรามากันได้ก็คงจะฟังดูแรงไป แต่ต้นตอที่นำไปสู่จุดจบเช่นนี้ มักเกิดจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัวนี้เอง

การที่ฉันได้เขียนจดหมายโต้ตอบกับอาจารย์ที่อยู่ในเรือนจำ ทำให้ฉันอยากทำเป็นหนังสือออกมา ทั้งนี้ฉันได้ถามความสมัครใจจากอาจารย์ก่อนเรียบร้อยแล้ว

จดหมายที่คุณทากาซากิ อาจารย์ เขียน

รูปแบบการเขียนจดหมายของเรา คือฉันจะเป็นคนส่งคำถามไป แล้วอากริก็จะตอบกลับมา ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงเกิดจากความร่วมมือของเราสองคน

ที่อากริและฉันอยากทำเป็นหนังสือเหมือนกัน ก็เพราะอากริอยาก จะชดใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ด้วยการรับโทษที่ทำผิดไป และอยากมอบหนังสือ เล่มนี้ให้แก่พ่อ แม่ ลูกสาว ลูกชาย และทุกคนในครอบครัวที่กำลังเป็นทุกข์

ฉันขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อคุณทาเอโกะผู้ล่วงลับ และ ขอให้เธอไปสู่ภพภูมิที่ดีด้วยเถิด

ศรีออยยาบ

สารบัญ

บทนำ วันแรกพบ	8
คำร้องขอเยี่ยมจาก “บุคคลทั่วไป”	
สนทนาชวนเปิดใจ	
อยากหลุดพ้นจากพันธนาการของแม่	
บทที่ 1 พิพากษาจำคุก 15 ปี	21
วัตถุสี่เหลี่ยม	
LINE ได้ตอบระหว่างแม่ลูก...18 ตุลาคม ปี 2017 (1)	
ให้การรบกวน	
LINE ได้ตอบระหว่างแม่ลูก...18 ตุลาคม ปี 2017 (2)	
หั่นศพในห้องน้ำ	
ข้อความโต้ตอบระหว่างแม่ลูก...24 ธันวาคม ปี 2017	
ศาลตัดสินว่าเป็น “การฆาตกรรม”	
บทที่ 2 ฆ่าปีศาจสำเร็จแล้ว	37
กลับคำให้การ	
ได้ “เวลา” แล้ว	
คำสารภาพในศาลอุทธรณ์	
ทำไมถึงเปลี่ยนใจอยากสารภาพ	
บทที่ 3 แม่กับลูกสาว	47
เมืองริมทะเลสาบ	
จุดบรรจบของเข็มน้ันกับเข็มยาว	
“กำแพงบางใส” ที่ขวางกั้น	
พ่อหนีออกจากบ้าน	

บทที่ 4 ต้อนให้จนมุม ด่าทอ ฟ้นฝอยหาตะเข็บ 65

คุณยายเมกา
โดนสาดน้ำร้อนจากกาต้มน้ำ
อยากเป็นแบล็กแจ็ก

บทที่ 5 ตั้งเป้าเข้าแพทย์ 79

ทำอาชีพที่เหนือกว่าคนอื่น
เข้ายาก ด่านหิน
การแข่งขันที่สละสิทธิ์ไม่ได้

บทที่ 6 ลูกสาวสอบติดแล้ว 89

ภาพลวงตา
ทำโทษด้วยการเพิ่มค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอีก 10
พบพ่ออีกครั้ง
โดนแม่เตะเข้ากลางลำตัว
บอกไปว่าสอบติด
กิโมโนผ้ามัดย้อมแบบชายแขนยาว
ให้หนูไปอยู่หอเถอะค่ะ

บทที่ 7 สอบไม่ติด 9 ปีซ้อน 117

ถ้าฉันอายุครบ 20
เขียนจดหมายขอขมาด้วยเลือด
แม่ฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ
หนีออกจากบ้านพร้อมเงิน 1 ล้านบาท
จดหมายที่อากริเขียนทิ้งไว้ - ธันวาคม ปี 2013
แสงสว่างปลายอุโมงค์
สอบติดและหลุดพ้น

“ถึงตอนนี้ ฉันก็มั่นใจว่าไม่แม่ก็ฉัน ใครสักคนจะต้องตาย

ไม่เช่นนั้นเรื่องนี้ก็ไม่มีวันจบ”

คดีฆาตกรรมที่เขย่าขวัญไปทั่วเกาะญี่ปุ่น เมื่อลูกสาวลงมือฆ่าหั่นศพ
แม่บังเกิดเกล้า เจาะลึกชีวิต ความสัมพันธ์ แรงจูงใจ และสภาพจิตใจ
ของลูกสาวที่ตกอยู่ในเงื้อมมือของแม่ตั้งแต่ลืมตาดูโลก บงการชีวิต
ทุกลมหายใจ จนไปสู่วันที่เธอยอมกลายเป็นฆาตกรเพื่อปลดปล่อยชีวิต
ของตัวเองให้เป็นอิสระสักครั้ง

“...เป็นอุทาหรณ์ให้สมาชิกในครอบครัวได้กลับมาทบทวนตัวเอง
ว่าความคาดหวังของผู้ใหญ่นั้นสร้างบาดแผลให้ลูกหรือไม่...
ตั้งค้ขอให้ผู้อ่านทุกท่านมีความหวังและกำลังใจที่จะสร้างครอบครัว
อบอุ่น แน่นแฟ้น และมีอิสระในการเลือกเส้นทางชีวิตของตนเองได้”

- หมอตั้งค์ มรรคพ

เจ้าของช่อง YouTube : Tang Makkaporn

“เรื่องน่าเศร้านี้คงไม่เกิดขึ้นเลย

หากเพียงหน่วยเล็กที่สุดของสังคมอย่าง “ครอบครัว”
สามารถเป็นสถานที่ซึ่งมอบความรัก ความอบอุ่น และเป็นที่พักพิง
ให้แก่กันและกันได้โดยปราศจากเงื่อนไขความคาดหวัง”

- ฟาโหล

เจ้าของช่อง YouTube : The Common Thread

SN0079 สารคดี True Crime

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@booktime